

Майстрамі славіўся Старобін —
Рабілі дугі, хамуты.

Старобін... Мо ад слоў
«Што робиш?»

Яму імя далі тады.

Вадзілі коней аж з-пад Слуцка
Падкоўваць да яго майстроў,
Бо тут рабілі ўсё па-людску —
Ніхто гарачкі не пароў.

Умелі шанаваць гасціннасць,
А частавалі — чым маглі:
Гасцям духмяную вяндліну,
Мёд хмельны з паграбоў няслі.

Майстры тутэйшыя удаля
Маглі і іншае рабіць:
Зазвоняць іхнія цымбалы —
У скокі просіцца любы.

А заспявае скрыпка тонка —
Ураз расчуліцца душа...
Тут вечнай мудрасці
скарбонка —
Дарэмна чэрпай, без граша.

Майстроў тых слава не завяне —
Унукі згінуць не дадуць:
На штурм глыбінь,
як на змаганне,
Шахцёры слаўныя ідуць.

АНАТОЛЬ КРЫВІЦКІ,
работнік гарадскога праф-
тэхвучылішча № 72.